

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 listopada 2017 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie, sygn. akt I C 30/16, z powództwa R. B. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę:

1) zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz R. B. tytułem zadośćuczynienia kwotę 5.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 18 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

2) zasądził od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz R. B. tytułem odszkodowania kwotę 682 złote z odsetkami: od kwoty 632 złote: ustawowymi od dnia 18 września 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty; od kwoty 50 złotych: ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 września 2017 r. do dnia zapłaty; 3) oddalił powództwo w pozostałej części; 4) zasądził od (...) Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz R. B. koszty procesu według zasady stosunkowego rozdzielenia, przyjmując, że powód wygrał proces w 74 % i pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Apelację od powyższego wyroku złożyła strona pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zaskarżając orzeczenie co do punktu 1 wyroku w zakresie kwoty 3.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 18 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Rozstrzygnięciu skarżący zarzucił naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nierozważenie całokształtu materiału dowodowego i błędne ustalenie zakresu krzywd i cierpień powoda, a w konsekwencji błędne ustalenie wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia, a to poprzez przyjęcie, bez uwzględnienia zasad logicznego rozumowania i niezgodnie z doświadczeniem życiowym, że 5% długotrwałego uszczerbku ustalonego na zdrowiu powoda przez biegłego sądowego dr. n. med. G. B. z zakresu rehabilitacji medycznej i brak orzeczenia uszczerbku długotrwałego bądź trwałego przez biegłego sądowego M. S. z zakresu chirurgii urazowo- ortopedycznej uzasadniania przyznanie zadośćuczynienia w łącznej kwocie 8.000,00 zł, podczas gdy z dokumentacji medycznej oraz ze sporządzonych przez biegłych sądowych opinii wynika, że złamanie podstawy II i V kości śródrezcza zostało wygojone, leczenie powoda zostało zakończone ze skutkiem pozytywnym, a nadto brak jest upośledzenia funkcji ręki prawej, a skutki urazu nie mają wpływu na dalsze funkcjonowanie powoda;

- art. 232 k.p.c. poprzez błędne jego zastosowanie i uznanie, że powód przedstawił dowody świadczące o tym, że doznał krzywd, które uzasadniały przyznanie zadośćuczynienia na poziomie 8.000,00 zł, a tym samym dalszą dopłatę kwoty 5.000,00 zł, w sytuacji gdy: biegły sądowy M. S. z zakresu chirurgii urazowo-ortopedycznej wskazał, że wypadek nie spowodował u Powoda trwałego bądź długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, złamanie podstawy II i IV kości śródrezcza zostało wygojone bez funkcji upośledzenia ręki; leczenie powoda zostało zakończone z pozytywnym skutkiem - brak funkcji upośledzenia ręki prawej, a skutki urazu nie mają wpływu na dalsze funkcjonowanie powoda; biegły sądowy dr n. med. G. B. z zakresu rehabilitacji medycznej błędnie określił 5% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu z powodu utrzymujących się dolegliwości bólowych upośledzających funkcję ręki prawej, podczas gdy z dokumentacji medycznej przedłożonej przez powoda nie wynika, aby doznał on upośledzenia funkcji ręki powyżej 6. miesięcy, a powód zdolny był do pracy po upływie 3 miesięcy od dnia zdarzenia, tj. od 08.08.2015 r.;

- art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 § 1 k.c. poprzez błędne uznanie, że kwota 8.000 zł zadośćuczynienia (tj. kwota 3.000 zł wypłacona na etapie likwidacji szkody + kwota 5.000 zł wynikająca z zaskarżonego wyroku) jest odpowiednia do doznanej przez powoda krzywdy, podczas gdy ww. kwota jest kwotą zawyżoną i nie jest kwotą adekwatną do doznanych przez powoda cierpień i krzywd w związku z wypadkiem. Ponadto, poprzez nie nadanie szczególnego

znaczenia faktowi, iż opinie biegłych sądowych wskazywały na brak upośledzenia funkcji ręki prawej i zakończenie leczenia z dobrym skutkiem.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w części, tj. co do kwoty 3.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 18.09.2015 r. do dnia 31.12.2015 r i ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty zasądzonej w punkcie 1. wyroku. Skarżący wniósł również o zwrot kosztów postępowania według norm prawem przepisanych za postępowanie drugoinstancyjne.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Rozpoczynając analizę zarzutów apelacji, należy odnieść się w pierwszej kolejności do zarzutów prawa procesowego, gdyż prawidłowo ustalony i oceniony stan faktyczny determinuje kierunek dalszych rozważań w aspekcie prawa materialnego.

W pierwszej kolejności za chybiony należało uznać zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie bez ich wszechstronnego rozważenia w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego oraz poprzez jego wybiórczą ocenę. W myśl powołanego wyżej przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez ten Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie w treści apelacji zarzuty

stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji. Z wywiezionej przez stronę pozwaną apelacji wynika, iż skarżący upatruje naruszenie przez Sąd Rejonowy powołanej wyżej normy prawnej poprzez, błędne jego zdaniem ustalenia, że powód doznał 5 % uszczerbku na zdrowiu. Ustalenia poczynione w tym zakresie zostały dokonane w oparciu o opinię biegłego sądowego w dziedzinie rehabilitacji medycznej dr n. med. G. B. (k. 91). Wbrew twierdzeniom skarżącego opinia biegłego z zakresu chirurgii urazowo – ortopedycznej, nie wykluczała powstania długotrwałego uszczerbku na zdrowiu u powoda. Przeciwnie biegły ten w opinii uzupełniającej, stwierdził że ocenę ewentualnego upośledzenia funkcji ręki można wydać dopiero po badaniu. Następnie badanie takie zostało dokonane przez biegłego sądowego w dziedzinie rehabilitacji medycznej dr n. med. G. B., która stwierdziła uszczerbek na zdrowiu u powoda.

Wbrew zatem stanowisku skarżącego Sąd Rejonowy poczynił w niniejszej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne, oparte na rzetelnie i wnikliwie przeprowadzonej ocenie materiału dowodowego.

Brak jest również podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia art. 232 k.p.c., ponieważ pierwsze zdanie tego artykułu określa obowiązki stron, a nie Sądu, natomiast zdanie drugie art. 232 k.p.c. jest źródłem uprawnienia Sądu dopuszczenia z urzędu dowodu nie wskazanego przez stronę, ale do Sądu należy wówczas ocena co do potrzeby skorzystania przezeń z tego uprawnienia. Wbrew stanowisku skarżącego stwierdzić należy, że powód przedstawił stosowne dowody, wskazujące że doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu. Okoliczność ta wynikała z opinii biegłego sądowego z zakresu rehabilitacji medycznej.

W ocenie Sądu Okręgowego, w procesie wyrokowania przy określeniu zadośćuczynienia należnego powodowi Sąd Rejonowy wziął pod uwagę wszystkie wypracowane przez orzecznictwo i doktrynę kryteria ustalania wysokości zadośćuczynienia i słusznie uznał, że ostateczna suma zadośćuczynienia zasądzona od pozwanego na rzecz powoda mieści się w kategoriach „odpowiedniości”, o których mowa w art. 445 k.c. Sąd Rejonowy wziął pod uwagę wszystkie istotne okoliczności niniejszej sprawy, tj. rodzaj i długotrwałości uszczerbku na zdrowiu powoda, rozmiar jego cierpień fizycznych, psychicznych i ich wpływ na funkcjonowanie powoda w życiu codziennym. Trafnie również, choć jedynie pomocniczo, Sąd I instancji posłużył się rozmiarem uszczerbku na zdrowiu powoda. Pamiętać bowiem należy, że kwota zadośćuczynienia ma charakter kompensacyjny, stanowi jednorazową rekompensatę za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, sytuacja poszkodowanego występującego z żądaniem powinna być oceniona całościowo, tj. nie tylko w zakresie bezpośrednich skutków zdarzenia powodującego szkodę – bezpośrednich następstw, bólu, czasowego wykluczenia z życia społecznego, ale również uwzględniać uszczerbek na zdrowiu i rokowania na przyszłość.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że z uwagi na obecność sędziowskiego uznania ingerencja w rozstrzygnięcie Sądu I instancji orzekającego na podstawie art. 445 § 1 k.c. może mieć miejsce tylko w wypadkach rażącego naruszenia kryteriów przyznawania zadośćuczynienia, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca (por. przykładowo SN w wyroku z dnia 15 października 2009r., I CSK 83/09, LEX nr 553662 oraz SA w P. w wyroku z dnia 10 stycznia 2008r., I ACa 1048/07, LEX nr 466432).

Z tych wszystkich względów, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda 450 zł, tytułem zwrotu kosztów postępowania stanowiącego wynagrodzenie pełnomocnika stosownie do treści § 2 pkt. 3 w zw. z § 10 pkt. 1 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r, poz. 1800).